

fra, at det ikke skal være Tilfældet med de tjenstgjørende Officerer, der maaskee kunne have Landeieendomme — skulde være aldeles fritagen for Krigsskat. Med Hensyn til Fordelingen af Krigsskattebyrden imellem Godseier og Fæstere, da er det jo saaledes bestemt, at Godseieren skal for Livsfæsternes Vedkommende udrede de tre Femtedele og Fæsterne de to Femtedele, hvilket er den samme Bestemmelse, som fandtes i Loven af 15de Mai 1850; men jeg skal her gjøre opmærksom paa, at i den første Krigsstatsforordning, nemlig den af 5te Juni 1848, var Fordelingen saaledes, at Godseieren skulde betale to Trediedele og Livsfæsterne een Trediedeel. Jeg kunde ønske at høre de Grunde, der have ledet til at fravige denne Bestemmelse. Hvad jeg kunde have at bemærke ved § 4, er ogsaa allerede fremsat af ærede foregaaende Talere. Der er især eet Punkt, som forekommer mig at være meget utydeligt, og det er det, hvor der handles om Procentansættelse. Det hedder nemlig saaledes: „I samtlige Landkommuner, derunder Frederiksberg, Frederiksværk, Nørre-Sundby, Vøgtør og Silkeborg, bliver der for Finantsaaret 1864—65 at afkræve enhver Beboer en Krigsskat lig 3 Procent af den Indtægt, han antages i det foregaaende Finantsaar at have havt af andre Indtægtskilder end Jordbrug og Tiender, forsaavidt disse sidste ikke udgjøre en Deel af hans Embedsindtægt.“ Jeg har forstaaet dette saaledes, at naar Tienden har udgjort en Deel af Embedsindtægten, var den ikke fritagen for at udrede disse 3 pCt. Jeg har underhaanden hørt, at Flere have forstaaet det saaledes, at Tienden skulde være fritagen. Hvis det skulde være Tilfældet, vilde jeg ansee det for meget uretfærdigt. Endnu skal jeg kun gjøre opmærksom paa den Bestemmelse i § 4, at „en fuldstændig Riste over de Afgiftspligtige, med Oplysning om den antagne samlede Indtægt, forsaavidt den er under 900 Rd., den afgiftspligtige Indtægt og Krigsstatens Beløb bliver at fremlægge til offentligt Efterhyn i 14 Dage“. Dette Punkt er allerede omtalt af den ærede Rigsdagsmand for

Frederiksborg Amts 4de Valgkreds (S. Nielsen), hvem jeg derfor ganske kan henholde mig til. Jeg forstaaer det ikke rettere, end at det vil blive nødvendigt at forfatte en fuldstændig Riste ogsaa over de Indtægter, der maatte overstige 900 Rd. Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig.

S. Sage: Der er ingen Tvivl om, at man maa have været forberedt paa, at en saadan Lov som denne vilde komme, og det er klart, at man ikke har kunnet faae den saa tilfredsstillende, som det kunde ønskes. Vist er det, at det er af den højeste Betydning, at en Lov som denne rammer saa ligeligt som muligt; thi der kan blive Spørgsmaal om at spænde alle Kræfter til det Øverste; men for at Folk kunne holde ud med de Offre, der kræves, er det saare vigtigt at fordele nogenlunde ligeligt; thi dersom man rammer uligeligt, saa maa man, hvor man har rammet haardest, komme til at trække sig tilbage. Vi ere i den Henseende stillede noget uheldigt med Hensyn til denne Lov. Det vil erindres af dem, som have fulgt vore politiske Forhandlinger, at allerede i 1848 androg den roeskilbste Stændeforsamling paa, at der isledtfor den foreslaaede Krigsskat skulde indføres en Indkomstskat, dersom det var muligt at tilvejebringe det fornødne Materiale, og at denne da skulde træde i Krigsstatens Sted. Dette blev imidlertid dengang ikke muligt, og i 1850 thuede man i det Væsentligste til Krigsstaten af 1848, men kort Tid efter fremkom der fra Regjeringens Side et Forslag om Indførelsen af en Indkomstskat, som dog blev standset i Rigsdagen uden at komme videre, og en Krigsskat lig den af 1850 blev paalagt. Jeg maa ndtale, at jeg meget beklager, at man ikke dengang førte denne Sag igjennem, fordi en Indkomstskat i mine Tanker stadig maa staa — selv om man ikke under almindelige Forhold vil benytte den — som en Skattiereserve, der i alle overordentlige Tilfælde skal bruges, og som den eneste Maade, hvorpaa man kan ramme nogenlunde ligeligt. Nu har man ved